BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

ANUL XV. — Nr. 2903

FONDATORI
E. EMILIAN și E. MUNTEANU
DIRECTORI: AL. MUNTEANU, N. PAPAGHEORGHE

Proprietatea:
GAZETA SPORTURILOR S. A
Inscrie in reg. public. Tribunalul Ilfov
Secția I com. sub No. 282/1938

BIUROURILE:
Strada Anghel Saligny No. 2
București

6 pagini — 3 LEI

Gazeta Sporturilor

COTIDIANUL SPORTULUI ROMANESC

Duminică 2 Octomb. 1938

ABONAMENTE:
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe șase luni . . . . . » 500
Instituțiuni, Cluburi și Proprietari » 2000
Un număr vechiu . . . . . » 4

PUBLICITATEA DUPA TARIF

TELEFON: Direcția . . . . . 3,26,60; Administrația . . 3,26,6; Redacția 3,26,69

CU TREI STELE IN ECHIPA

LIVERPOOL F. C., un alt club vedetă

BEN SMITH, antrenorul-cismar: 42 ani în același club

Robert Perrier publică în «L'Auto» cel de de al doilea articol din cadrul anchetei întreprinsă în footballul englez.

La Liverpool sunt două echipe de football. Despre Everton v'am povestit eri.

Astăzi vă voi vorbi despre Liverpool Football Club Limited.

Terenul și amenajările lui F. C. Liverpool sunt situate la Amfield, la periferia marelui oraș. Acolo s'a desfășurat săptămâna trecută, campionatul lumii la categorria muscă între Peter Kane și Jackie Jurich.

Stadionul din Amfield este imens putând primi 80.000 spectatori și putând înregistra rețete de 8.000 lire (adică 1.500.000 franci). Matchurile cele mai importante la Amfield sunt derby-ul local, Everton — Liverpool și Arsenal — Liverpool.

TOMMY COOPER DE 25 ORI INTERNATIONAL

Vedeta lui Liverpool este fundașul Tommy Cooper. A jucat de 25 ori în echipa Angliei și este unul din cei mai celebri jucători britanici.

Autoritatea lui Tommy Cooper asupra camarazilor săi din echipă este considerabilă. «Tommy» este un animator prodigios.

Din locul său din fundul terenului, el are în permanență o viziune justă a jocului.

Cooper este secondat de Mat Busby un scoțian care la rândul său a îmbrăcat în nenumărate rânduri tricoul național.

Mat Busby (N. R. Publicul românesc și-l amintește dela matchurile pe care Liverpool le-a susținut la București) este half dreapta și își poate revendica meritele victoriei

(Continuare în pag. III-a)

Tommy Cooper
de 25 ori internațional
MAT BUSBY
internațional scoțian
RILEY
internațional sud-african

Demisia domnului Jean Lucescu

Marea revelație a actualului campionat național de football o constitue — indiscutabil — Sportul Studențesc.

Valoarea Venusului era certă. FC Rapid sau Ripensia aveau o carieră cunoscută dinainte. La fel Juventus și Victoria din Cluj.

Victoriile Sportului Studențesc însă, situat actualmente în capul clasamentului, au fost, — indiscutabil — neașteptate. După prima victorie, experții footballului românesc au zâmbit cu indulgență. Și au găsit, bine înțeles, o explicație: „început de sezon". Astfel, nu se putea justifica un formidabil 7-1 cu care studenții vitriolaseră prestigiul verificat al grupării arădene, Amefa.

A urmat o nouă victorie. Un anemic 1-0 asupra Juventusului. Experții footballului românesc au găsit în proporțiile comprimate ale acestui scor, confirmarea primei lor explicații: „Evident. Cu cât se intră mai mult în sezon, cu atât scad scorurile studenților. Incet, incet, vor ajunge la înfrângeri repetate".

Dar, nici al treilea match al Sportului Studențesc nu i-a adus o înfrângere. Infrângerea așteptată — dorită aproape — de faimoșii experți, cu teorii infailibile în materie de football. Asalturile viguroase ale echipei UDR n'au izbutit să obțină capitularea prestigiului studențesc. Steagul alb-negru al footballului studențesc bucureștean — n'a acceptat nici de data aceasta să-și pună flamură albă — de predare — în vârful prăjinii. Un match nul a venit să răsplătească eforturile (nu tocmai serioase) ale Sportului Studențesc, în întâlnirea cu UDR.

In felul acesta, Sportul Studențesc a continuat să rămână cap de coloană în erarhia clasamentului. Iar pronosticurile repetatelor înfrângeri studențești, și-au amânat din nou scadența.

N'am fost păliți niciodată de febra optimistă, incurabilă a suporterilor de club. Nu avem deci naivitatea să credem că prestigiul Sportului Studențesc va continua până la sfârșit să-și salveze virginitatea. Vor veni, desigur, înfrângeri. Incet, incet, studenții vor aluneca pe pârtia clasamentului. Vor da înapoi. Și vor sfârși — așa cum se cade să sfârșească — într'un loc din care creștetul clasamentului îi se va părea la o înălțime aproape ametitoare.

Nu vedem în Sportul Studențesc un șef de erarhie. Un campion. Nu îi prezicem nici măcar o situație de frunte în plutonul divizionar pe care rezultatele îl vor înșirui pe distanța a 12 trepte erarhice.

Pentru ceiace au realizat până acum însă, studenții impun elogii unanime. Dintr'o echipă fără nume mari, sârguința victorioasă a antrenorului Dobo a reușit să facă un „11" victorios, șef actual de clasament. Iar o conducere entuziastă a reușit să-i înlesnească această ascensiune, mai mult prin acrobații financiare, decât prin posibilități reale de finanțare.

Aveam deci motive să credem că nimic nu va reuși să frângă solidaritatea prietenilor din echipa și conducerea Sportului Studențesc. Că până la sfârșitul campionatului — cel puțin — aceiași jucători vor avea să jubileze sau să sufere, la capătul rezultatelor obținute de studenți.

O neînțelegere subită, însă, a venit să frângă solidaritatea aceasta studențească.

S'a făcut în jurul acestei neînțelegeri o adevărată strategie, de discreție. I s'a țesut o pânză opacă, împrejmuitoare. A fost ascunsă, micșorată, negată.

Din văltoarea faptelor însă, informația a izbutit să iasă învingătoare și să anunțe un rezultat indiscutabil: d. Jean Lucescu, președintele secției de football a Sportului

George Fulga

(Continuare în pag. III-a)

Drum nou în tennisul românesc

O săptămână încheiată, cu intrerupere de numai o zi, am fost spectatori de tennis.

In prima zi ne-a atras titlul pompos al matchului care urma să se desfășoare pe terenurile îngrijite ale T. C. R.ului: România—Cehoslovacia.

Jocurile au fost însă din cale afară de spectaculoase, iar performanțele jucătorilor români peste așteptări de bune.

România a învins cu 3:2.

Dar n'a fost mai bună decât adversara sa.

Surâsul caracteristic al contelui Baworovsky

Jucătorii noștri de tennis n'au clasa jucătorilor cehi.

Au însă, ambiție.

Și această ambiție le-a adus — și prin ei, nouă, tuturor — victoria.

O victorie de frumoasă rezonanță în lumea internațională și care, pentru sportul românesc, valorează infinit mai mult decât seria de e-șecuri ale reprezentativei de football.

Dar, nu despre victoria în sine am vrut să ne ocupăm. Ci de realizatorii ei, de cei trei jucători români pe care nu i-a intimidat nici sonoritatea numelor de Cejnar (și apoi Bawarovsky) și nici prestigiul în materie de tennis, al țării împotriva căreia luptau.

De Schmidt, de Caralulis, de Tănăsescu.

Nu avem intenția să le biografiem cariera. (Deși poate ar merita-o așa cum nu o merită dar li se face totuși — multor vedete ruginite dela football). Ținem numai să arătăm că nici Schmidt, nici Caralulis și nici Tănăsescu n'au ajuns acolo unde sunt astăzi cu ajutorul altor mijloace decât cele **personale**, între care seriozitatea și perseverența au fost determinante.

Vremea de odinioară a tennisului românesc, sport rezervat în exclusivitate, unei singure categorii sociale, (vremea unor Mischa, San-Galli, Paulieff), a trecut.

Cine nu crede, cine socoate că sportul acesta aparține încă aristocrației să se intereseze despre proveniența numelor care domină actualitatea tennisului românesc.

Caralulis e fiu de cârciumar.

Schmidt e un modest slujbaș la C.F.R.

Iar Tănăsescu... cine nu știe că Tănăsescu e unul și același cu Constantin, profesionistul care până mai eri câștiga pâinea făcând pe partenerul domnilor prea grași sau predând lecții domnișoarelor hotărâte cu orice preț, să... se bronzeze?

Și fiindcă veni vorba de domnișoare, terțetul Schmidt — Tănăsescu — Caralulis se cuvine completat cu numele d-rei Berescu, o fată de 18 ani, deopotrivă de modestă (e contabilă la o întreprindere textilă) care, a învățat tennisul în orele libere ale zilelor lucrătoare și a transformat în adevărate sărbători sportive, matchurile în care a apărut și pe care le-a câștigat entuziasmant de frumos.

Așa dar, tennisul a încetat de a mai fi, așa cum a fost până mai deunăzi, exclusivitatea unora. O dovadă mai peremptorie decât sucesele acestor oameni simpli

După cum n'a existat în istoria tennisului românesc — chiar pe vremea unor Mischa, San Galli, Poulieff — o victorie mai demnă de stima străinătății, decât cea pe care au obținut-o acum câteva zile, slujbașul la C.F.R. Schmidt, fostul profesionist Constantin și băiatul de cârciumar, Take Caralulis.

M. Silvian

TONNY GALENTO, boxeurul cu trabuc...

Ați fi crezut că există și altfel de medii pentru pregătirea unui boxeur înainte de matchul decisiv al carierei sale? Tony Galento, pe care-l vedeți aci cu țigara de foi în gură și paharul de bere în mână, vă confirmă că da. Tony este în acelaș timp, chelner în acest bar și în același timp, «de serviciu» («on duty» — cum arată placarda).

Matchul Anglia-Continent

La 9 Octombrie vor fi cunoscuți jucătorii cari vor fi convocați la Amsterdam

PARIS 30. — Joi a avut loc la Zurich prima ședință a Comitetului de selecție numit de F.I.F.A. în vederea matchului Marea Britanie — Continent, care se va disputa, după cum se știe, la 26 Octombrie.

Principalii selecționeuri europeni, fuseseră convocați la această ședință, pentru a se proceda la schimburi de vedere în privința formației și antrenamentului selecționabililor posibili.

Au luat parte d-nii: Pozzo (Italia) Herberger (Germania), Rappan (Elveția), dr. Dietz (Ungaria), și Barreau (Franța). Deși nu s'a făcut nicio comunicare oficială, suntem în măsură să anunțăm că anumite lucruri au și fost puse la punct.

Au rămas în discuție 36 de candidați. Câte trei, pentru fiecare post. In cursul săptămânilor viitoare, selecționeurii vor urmări forma acestor selecționabili.

PRIMA LISTA

Prima listă de selecționați va fi dată publicității la 9 Octombrie. Ea va cuprinde 16 nume de jucători cari vor fi convocați la 21 Octombrie, la Amsterdam.

PRIMUL MATCH DE ANTRENAMENT

Două zile mai târziu va avea loc primul match de antrenament.

Sparring partenerul a și fost ales: echipa națională B. a Olandei.

Deoarece principalii jucători italieni și norvegieni vor fi convocați la acest antrenament, matchurile Polonia — Norvegia și Italia — Elveția dela 23 Octombrie, vor fi amânate.

In schimb, matchul Danemarca — Olanda se va disputa, deoarece niciun jucător din Amsterdam, Roterdam sau La Haye, nu va figura pe lista celor selecționați pentru echipa Europei.

F.I.F.A va delega un observator special la matchul Anglia — Țara Galilor dela 22 Octombrie pentru a studia punctele tari și slabe ale viitorilor adversari ai echipei Continentului.

Un antrenor trebue să se ocupe de cele mai mărunte detalii ale clubului său. Astfel, Ben Smith, antrenorul lui Liverpool F. C. Ltd, nu se jenează să pună la punct crampoanele jucătorilor săi..

Există arbitri perfecți la football?

Singura dificultate: competența incompletă în materie de regulament, a publicului spectator

Ce crede Mr. R. G. Ruud, arbitrul finalei Cupei Angliei

Probabil că opinia sportivă își mai amintește de vâlva produsă acum câțiva ani pe o chestiune de arbitraj.

Era în 1932, Arsenal se întâlnea cu Newcastle United în finala Cupei Angliei. Arbitrul conducător al matchului a comis o greșeală cu consecințe deosebi de gravo, deoarece nefluerând ca eșită în out o minge, a permis Arsenalului să înscrie un goal tocmai din centrarea aceia. Echipa învinsă a atacat pe toate căile rezultatul, dar nu a putut obține nimic, cu toate că a făcut dovada prin filmul reprezentat asupra jocului că goalul fusese marcat din mingea care ieșise în out.

In urma acestui incident, s'a pornit o mare campanie de presă în Anglia. Printre alte propuneri ce s'au făcut a fost și aceia ca jocurile să fie conduse de doi arbitri.

Iată ce a răspuns la această problemă arbitrul englez R. G. Ruud, care a condus anul acesta finala Cupei Angliei dintre Preston North End și Huddersfield:

«Mă opun tezei ca jocurile de football să fie conduse de doi arbitri

Din punct de vedere social, arbitrul delegat poate fi din orice strat. Nu există profesiuni care desemnează arbitrii mai buni și arbitri mai slabi. Eu, bunăoară, sunt de profesiune contabil.

Proiectul arbitrului profesionist nu este ridicol, însă îl socot inutil. Indemnizația de 3 lire sterline acordată de ligă este suficientă.

De altfel, pentru mulți arbitri, printre care mă enumăr și eu, footballul a devenit o atât de mare pasiune, ne-a făcut să ne pătrundem atât de mult de rolul nostru, încât socot că arbitrii profesioniști n'ar putea ajunge niciodată la starea noastră specială de spirit căci pentru aceasta categorie de persoa-

(Continuare în pag. III)

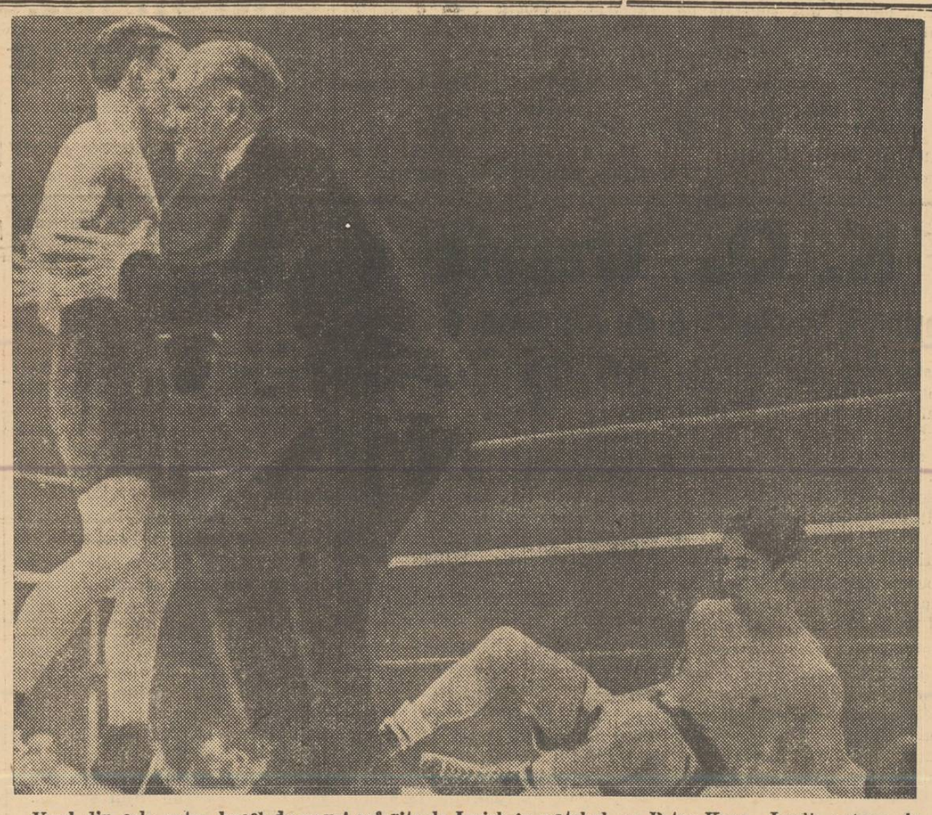

Unul din cele patru knock-do wnuri suferite de Iurich în matchul cu Peter Kane. Lovit extrem de dur, cu o dreaptă la maxilar, californianul a căzut. Arbitrul, d. Hender son conduce pe Kane în colțul său.